

[Indenrigsministeren.]

grænsning. Vedtager man en Beskatning i Hovedstaden eller i Købstadkommunerne, som lægger over $\frac{1}{6}$ af det samlede Skattebehov paa fast Ejendom, saa er der fri Bane for en Forhøjelse af Grundskyldspromillen, ganske som det maatte passe, kun med den Begrænsning, at der indenfor hver Periode ikke maa forhøjes med mere end 3 pro mille. Men en saadan Politik gennemført for nogle Perioder vil, det vil det ærede Medlem sikkert ogsaa selv erkende, føre overordentlig vidt. Ja, der er ganske vist sat den Sikkerhedsbestemmelse ind, at for at gaa videre end til 3 pro milles Forhøjelse i hver Periode skal Indenrigsministerens Godkendelse indhentes. Men hvad denne Sikkerhedsbestemmelse betyder, afhænger jo ganske af, hvem der er Indenrigsminister, naar en Kommune vil gennemføre en saadan Beskatningsordning. Hvis f. Eks. det ærede Medlem Hr. Holdgaard, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, var Indenrigsminister paa et Tidspunkt, da en Kommune nærede saadanne Ønsker, saa tænker jeg ikke, der i denne Bestemmelse vilde ligge nogen synderlig Sikkerhed for Ejendomsbesidderne i den vedkommende Kommune.

Nu sagde saa det ærede Medlem i sin Forelæggelsestale, at naar man var gaaet til at foreslaa saa vidtgaende Ændringer i de Bestemmelser, der hidtil har været gældende for Beskatning af fast Ejendom i Hovedstaden og Købstadkommunerne, var det, fordi Ejendomsskylden virker lammende paa Byggeriet; denne Lammelse maatte man jo have fjernet, og dertil skulde det ærede Medlems Forslag tjene. Lad mig nu sige til det ærede Medlem, at jeg er ikke uenig med ham i, at Særbeskatningen paa Bygningsværdier kan virke hemmende paa Byggeriet og i hvert Tilfælde naturligvis ikke virker fremmende. Men dette har jeg jo givet Udtryk i et Lovforslag, som vedtoges i forrige Rigsdagssamling, og hvorefter det staar Kommunalbestyrelserne frit for at fritage alt Nybyggeri for Tiden indtil 1943 for enhver Beskatning af selve Bygningen, saa af det Hensyn behøvede det ærede Medlem ikke at have tilberedt denne Medicin, den er baade sammenrørt og i mange Kommuner taget ind, saa det ærede Medlem kunde med dette praktiske Formaal for Øje have sparet sig Ulejligheden. Men det er jo ogsaa mindre dette, forstaar jeg, end det er den teoretiske Opfattelse, som er det ærede Medlems, en Opfattelse, om hvilken jeg har udtalt tidligere, og ogsaa gerne vil udtale nu, at den indeholder ikke

helt lidt af Sandheden, og at ogsaa jeg tror, at en Bevægelse i den Retning vil blive den kommende Tids Skattepolitik, hvad fast Ejendom angaar, men at jeg er af den Opfattelse, at Skridtene i den rigtige Retning ikke bør gøres større, end at Befolkningens Flertal kan følge med i Udviklingen. Derfor vil jeg sige om det Lovforslag, her foreligger, det samme, som jeg sagde om det Lovforslag fra det radikale Venstre, for hvilket det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen forleden Dag var Ordfører, at jeg tror ikke, man tjener virkelige Interesser i en Udvikling i den Retning, som det ærede Medlem ønsker, og som jeg ingenlunde skal fordømme, ved at fare saa haardt frem, som man gør gennem de Lovforslag, man her jævnligen præsenterer for den høje Rigsdag.

Hvad det andet Lovforslag angaar, Forslag til Lov om Grundstigningsskyld til Kommunen, om hvilket det ærede Medlem jo fremsatte en Række Udtalelser ved Lovforslagets Fremsættelse, Udtalelser, som det ærede Medlem nu her i Dag har uddybet, skal jeg sige, at ihvorvel jeg er af den Opfattelse, at i samme Grad som man bliver i Stand til ved Vurderingerne at udskille samfundsskabte og arbejdsskabte Værdier fra hinanden ved Bedømmelsen af Værdistigningen, i samme Grad bør Samfundet have den Part, som tilkommer det: de samfundsskabte Værdier, saa mener jeg dog, at saa længe vi ikke besidder et skarpere Instrument til at angribe denne Opgave, saa længe vi med andre Ord kun i saa rudimentær Form er i Stand til at løse denne Opgave, saa længe vil jeg ikke kunne være med til at gaa saa vidt ad disse Veje, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller her ønsker at gaa.

Thi hvad er i Virkeligheden den korte Mening af den lange Tale? Det er jo ganske simpelt hen den, at man foreslaar Konfiskation af enhver Værdistigning, som er knyttet til Jord, og som Begrundelse derfor blot uden videre, uden nærmere Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde, ja, uden at besidde Instrumentet til at foretage en saadan Undersøgelse, betragter enhver saadan Værdistigning som samfundsskabt. Det turde dog være at gaa saa vidt i ensidig Betragtning af disse Forhold, at jeg maa tvivle paa, at Lovgivningsmagten vil være de ærede Forslagsstillere følgagtig helt til Vejs Ende, og i høj Grad tvivle paa, at der staar et Flertal af Befolkningen bag saa vidtgaende Krav. I Loven af 31. Marts 1926 om Beskatning til Kommunerne af fast Ejendom er der i § 8 fastsat visse Regler for Indførelse af en Grundværdistigningsskyld i Kommunerne efter Kommunernes egen Beslutning. Efter